

Opravična št.:

Up-956/05

ECLI:

ECLI:SI:USRS:2006:Up.956.05

Akt:

Ustavna pritožba zoper sodbo Vrhovnega sodišča št. I Up 1369/2003 z dne 23. 6. 2005 v zvezi s sodbo Upravnega sodišča št. U 2393/2002 z dne 22. 10. 2003

Izrek:

Ustavna pritožba zoper sodbo Vrhovnega sodišča št. I Up 1369/2003 z dne 23. 6. 2005 v zvezi s sodbo Upravnega sodišča št. U 2393/2002 z dne 22. 10. 2003 se ne sprejme.

Evidenčni stavek:

Kršitve 14. člena Ustave ni mogoče utemeljiti s sklicevanjem na dve drugačni odločitvi upravnega organa. Zgolj nestrinjanje z ugotovitvami glede dejanskega stanja in dejstvo, da pritožnica pravo razume drugače kot sodišči, za utemeljitev ustavne pritožbe ne zadošča.

Geslo:

1.5.51.2.2 - Ustavno sodstvo - Odločbe - Vrste odločitev Upravnega sodišča - V postopku odločanja o ustavni pritožbi - Nesprejem, ker očitno ni kršitve ustavnih pravic.

5.2 - Temeljne pravice - Enakost (14.2).

5.3.13.18 - Temeljne pravice - Državljanke in politične pravice - Procesna jamstva, pravica do obrambe in poštenega sojenja (19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31) - Enakost orožij (22, 14).

5.3.36 - Temeljne pravice - Državljanke in politične pravice - Pravica do lastnine (33, 67).

Pravna podlaga:

Člen 14.2, 22, 33, Ustava [URS]

Člen 55.2.1, Zakon o Ustavnem sodišču [ZUstS]

Opomba:**Dokument v PDF obliki:**

 [Up-956-05-.pdf](#)

Polno besedilo:

Up-956/05-9

22. 9. 2006

SKLEP

Ustavno sodišče je v postopku za preizkus ustavne pritožbe A. A. iz Ž., ki jo zastopa B. B., odvetnik v Z., na seji senata dne 4. septembra 2006 in v postopku po četrtem odstavku 55. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 15/94)

sklenilo:

Ustavna pritožba zoper sodbo Vrhovnega sodišča št. I Up 1369/2003 z dne 23. 6. 2005 v zvezi s sodbo Upravnega sodišča št. U 2393/2002 z dne 22. 10. 2003 se ne sprejme.

Obrazložitev

A.

1. Z izpodbijano sodbo je Vrhovno sodišče zavrnilo pritožbo zoper sodbo Upravnega sodišča, s katero je to ugodilo tožbi Slovenske odškodninske družbe in odpravilo 1. točko odločbe Ministrstva za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano ter v odpravljenem delu zadevo vrnilo Ministrstvu v nov postopek, tj. v novo odločanje o pritožbi zoper odločbo upravnega organa prve stopnje, izdano v postopku denacionalizacije zemljišč, podržavljenih pritožničinima pravnima prednikoma.

2. Pritožnica tej odločitvi očita kršitvi pravice do zasebne lastnine iz 33. člena in pravice do enakosti pred zakonom iz 14. člena Ustave. Navaja, da je Vrhovno sodišče v izpodbijani sodbi, sklicujoč se na odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-42/93 z dne 15. 12. 1994 (Uradni list RS št. 3/95 in OdlUS III, 135), zavzelo stališče, da se kmetijska in gozdna zemljišča lahko štejejo za stavbna le v primeru, če so bila ob podržavljenju v načrtih stanovanjske in komunalne graditve opredeljena kot gradbena zemljišča, oziroma jim je takšno namembnost določil predpis, ki je bil podlaga za podržavljenje.[1] Po mnenju pritožnice takšno stališče pomeni nepravilno uporabo določbe prvega odstavka 44. člena Zakona o denacionalizaciji (Uradni list RS, št. 27/91-I in nasl. - v nadaljevanju ZDen), zaradi česar vrednosti pritožničinima prednikoma podržavljenih nepremičnin ni mogoče določiti na podlagi določb Navodila o merilih za ocenjevanje vrednosti podržavljenih premičnin, nepremičnin, podjetij oziroma premoženja (Uradni list RS, št. 23/92 in 26/2000 - v nadaljevanju Navodilo). Zaradi tega naj bi bila pritožnica prikrajšana pri ekonomski vrednosti lastninske pravice na podržavljenih nepremičninah, s čemer naj bi bila kršena njena pravica do zasebne lastnine iz 33. člena Ustave. Po mnenju pritožnice je navedeno odločbo Ustavnega sodišča treba razlagati z upoštevanjem odločbe Ustavnega sodišča št. U-I-82/92 z dne 11. 11. 1993 (Uradni list RS, št. 65/93 in OdlUS II, 101), s katero sta bila odpravljena prvi in drugi odstavek 11. člena Navodila.[2] Zaradi odpravljenih določb se po mnenju pritožnice za ugotavljanje stanja in s tem tudi statusa zemljišča ob podržavljenju lahko uporabljajo kriteriji in merila, ki jih glede vprašanja, ali je bilo določeno zemljišče ob podržavljenju komunalno opremljeno oziroma ga je bilo mogoče komunalno opremiti brez večjih stroškov, določa Navodilo. Pritožnica še navaja, da niti ZDen niti Navodilo ne določata, da se za stavbna zemljišča štejejo tista zemljišča, ki so bila v načrtih stanovanjske in komunalne gradnje predvidena za zidavo oziroma jim je tak status določil že sam predpis. V času podržavljenja nepremičnin, katerih vrnitev zahteva pritožnica v denacionalizacijskem postopku, naj ne bi obstajali urbanistični dokumenti, ki bi določali namen in izrabo prostora. Zato se po mnenju pritožnice v konkretnem primeru tudi ne morejo upoštevati kot kriterij za določitev statusa podržavljenih zemljišč. Pritožnica navaja, da Odlok AVNOJ-a o prehodu sovražnikovega imetja v državno svojino, o državnem upravljanju imetja odsotnih oseb in o zasegi imetja, ki so ga okupatorske oblasti prisilno odtujile (Uradni list DFJ, št. 2/45), kot predpis, na podlagi katerega so bile konkretne nepremičnine podržavljene, ni spreminjal namembnosti zemljišča, zato je po oceni pritožnice status podržavljenih nepremičnin mogoče ugotoviti le na podlagi kriterijev, ki jih določa Navodilo in se nanašajo na lego zemljišč ter na stopnjo njihove komunalne opremljenosti v času podržavljenja. Pritožnica še navaja, da bo njen denacionalizacijski zahtevek na podlagi izpodbijane sodbe sicer predmet ponovnega postopka in odločanja pri upravnem organu druge stopnje, vendar pa ne

pričakuje drugačne odločitve, kot sta jo v tej zadevi že sprejeli Upravno in Vrhovno sodišče, ker so upravni organi vezani na pravno mnenje in stališče sodišč.

3. Pritožnica tudi meni, da je z odločitvijo Vrhovnega sodišča postavljena v neenakopraven položaj s tistimi upravičenci do denacionalizacije, ki jim je bila za istovrstna zemljišča priznana odškodnina kot za nezazidana komunalno opremljena stavbna zemljišča, s čemer naj bi bila kršena pravica do enakosti pred zakonom iz 14. člena Ustave. Pritožnica kot primer navaja odločbi, izdani v podobnih postopkih, s katerima naj bi upravni organ prve stopnje upravičencem priznal bistveno višjo odškodnino, kot bi jim šla, če bi bilo upoštevano stališče, kot izhaja iz izpodbijane sodbe Vrhovnega sodišča. Pritožnica predlaga, naj Ustavno sodišče pritožbo sprejme v obravnavo ter odpravi sodbi Vrhovnega in Upravnega sodišča.

4. Pritožnica je ustavno pritožbo dodatno utemeljevala z vlogama z dne 5. 4. 2006 in z dne 14. 4. 2006.

B.

5. Navedbe pritožnice, s katerimi izraža svoje nestrinjanje z izpodbijano odločitvijo, po vsebini pomenijo le ugovor nepravilno ugotovljenega dejanskega stanja oziroma zmotne uporabe prava. S tem pa glede na prvi odstavek 50. člena Zakona o Ustavnem sodišču (v nadaljevanju ZUstS) ustavne pritožbe ne more utemeljiti.

6. Pritožnica izpodbijani odločitvi očita kršitev pravice do zasebne lastnine iz 33. člena Ustave. Ta bi bila podana, če bi izpodbijana sodna odločba temeljila na kakšnem pravnem stališču, ki bi bilo nesprejemljivo z vidika 33. člena Ustave. Tega pa pritožnica v ustavni pritožbi ne izkaže. Zgolj nestrinjanje z ugotovitvami sodišč glede dejanskega stanja in dejstvo, da pritožnica pravo razume drugače kot sodišči, pa za utemeljitev ustavne pritožbe ne zadošča.

7. Z izpodbijano odločitvijo je Vrhovno sodišče pritrdilo odločitvi Upravnega sodišča, da se zadeva vrne v ponovno odločanje upravnemu organu druge stopnje, ker dejansko stanje glede statusa podržavljenih zemljišč v postopku ni bilo popolno ugotovljeno. Tako odločitev je sprejelo na podlagi stališča, da je za določitev vrednosti podržavljenih nepremičnin bistveno, ali so bila sporna zemljišča, ki so bila podržavljena kot kmetijska zemljišča, ob podržavljenju v načrtih stanovanjske in komunalne graditve že opredeljena kot gradbena zemljišča. Pritožnica v ustavni pritožbi temu stališču nasprotuje, ker da v času podržavljenja niso obstajali urbanistični dokumenti, ki bi določali namen in izrabo prostora.

8. Pritožnica sama navaja, da naj bi v času podržavljenja veljal gradbeni zakon iz leta 1931, ki naj bi zamenjal prej veljavni Stavbni red za Kranjsko. Poleg tega so pravna pravila Pravidnika za voditev zemljiških knjig iz leta 1931[3] med drugim določala tudi pogoje glede spremembe namembnosti zemljišč.[4] Zato pritožnica kljub obširni ustavni pritožbi svoje trditve, da v času podržavljenja niso obstajali urbanistični dokumenti, ki bi določali namen in izrabo prostora, ni izkazala. Kakšna je bila namembnost zemljišč oziroma ali je bila predvidena sprememba namembnosti zemljišč na podlagi tedanjih načrtov stanovanjske in komunalne gradnje, pa bo skladno z napatili sodišč v ponovljenem postopku ugotavljal upravni organ druge stopnje.

9. Pritožnica izpodbijani odločitvi Vrhovnega sodišča očita kršitev 14. člena Ustave, vendar pa te kršitve ne more utemeljiti s sklicevanjem na dve drugačni odločitvi upravnega organa. Za kršitev pravice do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave, ki je v postopkih pred državnimi organi poseben izraz načela enakosti pred zakonom iz drugega odstavka 14. člena Ustave, bi v

obravnavanem primeru lahko šlo, če bi sodišče z izpodbijano odločitvijo odstopilo od uveljavljene sodne prakse, česar pa pritožnica ne zatrjuje.

10. Po določbi prvega odstavka 52. člena ZUstS se ustavna pritožba lahko vloži v 60 dneh od vročitve posamičnega akta, zoper katerega je mogoča ustavna pritožba. Zato Ustavno sodišče ni presojalo navedb iz vlog, ki ju je pritožnica Ustavnemu sodišču poslala po izteku 60 dnevnega roka za vložitev ustavne pritožbe.

11. Ker očitno ne gre za kršitve človekovih pravic ali temeljnih svoboščin, kot jih zatrjuje pritožnica, Ustavno sodišče ustavne pritožbe ni sprejelo v obravnavo.

C.

12. Senat Ustavnega sodišča je sprejel ta sklep na podlagi prve alineje drugega odstavka 55. člena ZUstS in tretje alineje tretjega odstavka 46. člena Poslovnika Ustavnega sodišča (Uradni list RS, št. 93/03 in 98/03 – popr.) v sestavi: predsednica senata Milojka Modrijan ter člana dr. Janez Čebulj in Lojze Janko. Sklep je sprejel soglasno. Ker senat ustavne pritožbe ni sprejel, je bila zadeva v skladu z določbo četrtega odstavka 55. člena ZUstS predložena drugim sodnicam in sodnikom Ustavnega sodišča. Ker se za sprejem niso izrekli trije od njih, ustavna pritožba ni bila sprejeta v obravnavo.

Predsednica senata
Milojka Modrijan

Opombe:

[1]Z odločbo št. U-I-42/93 z dne 15. 12. 1994 je Ustavno sodišče presojalo ustavnost oziroma zakonitost Odloka o določanju vrednosti kmetijskih zemljišč, gozdov in zemljišč, uporabljenih za gradnjo v postopku denacionalizacije (Uradni list RS, št. 16/92 in 21/92).

[2]Prvi odstavek 11. člena Navodila je določal, da se kot stavbna zemljišča vrednotijo zemljišča, ki so bila v času podržavljenja opredeljena kot stavbna zemljišča. Drugi odstavek istega člena pa je določal, da se za stavbna zemljišča šteje zemljišča, ki je bilo kot tako opredeljeno po urbanističnih dokumentih, veljavnih v času podržavljenja in je bilo namenjeno za graditev ali na katerem je bila z odločbo pristojnega organa prejšnjemu lastniku dovoljena gradnja. Ustavno sodišče je navedeni določbi odpravilo, ker sta mimo zakona vsebinsko opredeljevali, katera zemljišča se štejejo za stavbna zemljišča.

[3]Službene novine kraljevine Jugoslavije z dne 21. marca 1931, št. 64/XIX/120 s popravki, objavljenimi v listu Službene novine kraljevine Jugoslavije z dne 8. maja 1931, št. 102/XXXI/228; Vir: Predpisi o zemljiškoknjižnih postopkih in o prometu z nepremičninami, ČZ Uradni list RS, 1991, str. 144 – 145.

[4]Iz točke 1. c) tretjega odstavka paragrafa 164 Pravilnika za voditev zemljiških knjig je razvidno, da je bilo namembnost zemljišča mogoče spreminjati, če je bilo »zemljišče ali njegovi deli namenjeni za stavbišča ali dvorišča«.

Vrsta zadeve:

ustavna pritožba

Vrsta akta:

posamični akt

Vlagatelj:

Datum vloge:

12. 10. 2005

Datum odločitve:

22. 9. 2006

Vrsta odločitve:

sklep

Vrsta rešitve:

nesprejem ustavne pritožbe

Objava:

Dokument:

US26427